

TÉREY JÁNOS

Hungarian Celebrities

•

„Valahol valamilyen nagykövet
(Özvegy, és három gyermek édesanyja;
Vagy nőtlen, szörnyen disztिंगvált fiú)
Hívást kap, hosszú útra készülődik,
S onnantól kezdve úgyszívesen menekvés,
Mert egyszer a szíнем elé kerül.
Már sejtem, hogy kilőtték a rakétát:
Belém csapódik, elkerülhetetlen!
Meghallgatta a külügyi bizottság;
Ma teszi le a hivatali esküt
Saját külügyminisztere előtt;
Hetek múlva Pesten landol a gépe;
Gyors hozzájárulást kér, s hogyha áldást
Nyert apparátusunktól, fönt a Várban
Átadja a megbízólevelét
Köz társaságunk Elnökének. És tósztt!
Jöjjön, én sosem mondom, hogy ne jöjjön”,
Gondolja Mátrai az irodában.
Megint hétfő és minisztérium.
„Vágtáznak ügyvivők és konzulok,
Államfők és kormányfők kelnek útra,
Szenátorok és pénzügyi guruk
A diplomatafeleségeikkel,
Mint vad meteorok, pontos rakéták!...
Egy csúcs, egy informális értekezlet,
Éjfélíg nyúló munkavacsorák!
Még hány fő fogja kijelenteni,
Hogy kitűnőek a kétoldalú
Kapcsolataink?”, suttog Mátrai.
„Hány éve üzöm a meddő ipart.”

---

* Részlet a **Protokoll** című verses elbeszélésből

Csütörtök este elhúzott vidékre.
Tornácós ház, Rádlertől kapta kölcsön,
Paraszthajlék a savanyúvizeknél:
Igénytelen, mégis mindentudó.
Tömött és búbos nádfedele volt,
Lejtőn állt, terasza a völgyre nézett,
S a hátsó frontja domboldalba süppedt.
A kútgyűrű előtt egy hímoroszlán
Alakú sziklarög terpeszkedett. Fű
Nőtt a kvarchomokkő réseiben;
Az út szélén szederbokrok, a gyep
Mentén szúrós szag: muskátliözön.
A Káli-medence ékköve, Kékkút.
Félóra út a Kötenger, amely
Száz oszlop, csonk, törzs és darabka szikla,
Szirtekké cementált fehér homok.
Mátrai citromsárga repceföldet
Bámult a lejtőn, mások birtokát.
A fanyar forráshoz zarándokolt, mely
Sétatávolságban volt – belekóstolt,
Mégsem boldogította igazán
A szökés és a **splendid isolation**,
Hisz minden arcot ismert a közértben,
A tévébemondónőt és a színészt,
S nyomasztotta a feszengetés a pultnál
(Mindenki pesti. El se ment hazulról,
Ezt érzi mindig, e csöpp „felvidéken”).

Reggeli közben belőtte a tévét.
Ott és úgy, váratlanul tudta meg, hogy
Dorka megnyerte a pekingi tornát.
„Milyen bravúros tenyeres. Gyukics
Helyezkedik”, recsegte a riporter.
„De kicsoda Gyukics partnere? Hoppá!” –
Arra a tényre eszmélt Mátrai,
Hogy ismerős az egyik sportolónő.
Az arcát félig-meddig eltakarta
A fehér baseballsapka... „Jé, a Dorka”,
Suttogta. Dorkáról itt így beszéltek:
„A sérüléséből gyorsan fölépült

Hegy. Ma talán bizonyít Pekingben!”
A kommentátor méltatlankodott:
„Lábhíba, Gyukics az alapvonalra
Lépett... Ez ász, bele sem ért Hegyi”,
A hatodiknak kiemelt szlovén lány,
Az imádkozó sáska külsejű,
Erősen kezdett, és öt ászot ütött.
„Ha így megy tovább, két szettben kikap!...”,
Gondolta Mátrai guvadt szemekkel.
És Dorka terpeszben védekezett,
Majdnem spárgában ütött fölfelé:
Egy pillanatra síkos tenyerével
Tapintotta az aszfaltot. Ütője
Kerete is odakoccant a földhöz,
Fél másodpercre, és nem többre, kissé
Súrolta a földet. Majdnem vicsorgott.
Szettlabdát háritott, és legalább
Elkezdett játszani. „Szóval Gyukics
Csak tartani akarja az eredményt!
Ezt használja ki Dorka, zseniális.”
Öt csúnya elpuskázott lehetőség
Után neki is összejött a brék;
Kiegyenlített, s ritka lendülettel
A döntő játszmában hozta a szervát;
De megremegett a keze. Onnantól
Fej fej mellett haladtak. Újra brékelt,
És immár a meccsért adogatott.
E három órás csatát követően
Ökölbe szorította büszke balját:
Az öklét rázta („Megtanulta ezt is!”).
Diadal. Arcát kezébe temette,
Reszketett, s térdre borult örömeiben.

„4:6, 6:3, 7:5-re legyőzve
A szlovén klasszist, nagy riválisát
Dorka pályafutása eddigi
Legnagyobb tornagyőzelmét aratta,
Kemény pályán, hú terepén, Pekingben”,
Dörgött a kommentátor. „Annyira
Boldog vagyok”, mondta könnyezve Dorka.

„Mindig jó tornát nyerni, főleg így,
Hogy Gyukicstól már háromszor kikaptam.”
„Feltört, és meccsről meccsre ment előre.
Dorkát nem lehet megállítani.
Villámgyorsan kilenc helyet javított
A világranglistán, most 41.
A semmiből tért vissza. Hogy lecsúszott,
142-ik hely volt a mélypont;
És most: a harmadik legjobb magyar lány.”
„Büszke vagyok rá, pedig rég a másé;
Másoké, gondolom”, így Mátrai.
Fölkelt, de nem ivott az eseményre
Fél kortyot sem (nem iszik mostanában),
S bár keze ügyében volt a mobil –
„Nem hívhatom föl, sajnós. Büszkeségből”,
Gondolta Mátrai. És visszajött
Szombat délben a bágyadt Budapestre.

S ott szorongott egy délutáni partin,
S igazán nem tudott kibontakozni,
Önkéntes absztinenciája foglya.
Megint Maxnál, mint újévkor, de markáns
Különbség, hogy éles fényben ezúttal.
A „nagy” Maxnak születésnapja volt.
Az ajtóban döbrent rá Mátrai:
A lakásban napfénynél sohasem járt,
S csak percekig látta színjőzanon.
Nem emlékszik rá, ami nem csoda:
A parkettán mindig százan tolongtak,
S órájuk figyelt. „Itt az alkalom.”
Kopott „műhelybérház” a Lehel utcán;
Őt meggyőzte nagy vonalaival
A kapu boglyaíve, a sok udvar,
S lépcsőház dór oszloprendje, rőtben.
Iparosoknak épült, kvázi loft.
Maxé ötödik emeleti manzárd;
Két óriási műteremlakást
Újtott föl és nyitott egybe bátran
Ez a tehetős impresszárió.
Nem rongyrazó lakás – visszafogottan

Elegáns, csupaszak a bútorok.
„A mennyország, mint nagy barbecue-parti;
A pirosuló rostélyon marhaszegy sült;
Egy hordó sör behűtve. Szól az ősröck,
S mind itt vannak a kedves emberek,
Ez csak elég, nem?”, tudakolta Max.
„Ez több a jónál”, felelte a kórus,
Altok és tenorok és basszusok.

A **welcome drink** ágyaspálinka volt,
Hosztész kínálta, ő nem kért belőle.
Nem mindenki egy bokorból való, túl
Vegyes tömeg, gondolta Mátrai.
A tumultuson, nyers könyökkel, átkelt
Ócsai Zsolt, színházigazgató
– „Mevagy!” –, aki a **Nyomszimatolókat**
Rendezte tavaly. „Beszéljek neki?
Hogy haladéktalanul döntse el,
Hogy szórakoztatóipart akar, vagy
Valami mást? Hogy gondolkodni is kell,
Mielőtt nekiesik egy újabb darabnak.”
A bögyében van e színidirektor.
Egy fogadásról ismerik is egymást.
Azt tervezgette Mátrai, hogy egyszer
Megtölt lazán egy roppant vízzipisztolyt
Művérrel, aztán mellényen lövi.
„És örvendezne a remek rivalda!
De aki ébreszti, ne én legyek.
Meg fogja úszni. Ezt a rendezését
Még Blankával láttam, egy másik élet
Másik napján. Jó, hagyjuk élni. Hagyjuk,
Hogy összegyűjtse a színészeit,
Mint tyúkanyó a csipogó csibéket.”
Jött Ócsai. Tenyérrrel lefelé
Nyújtotta azt a rámenős kezét
(„Szeretne mindenben fölülmarni”),
De ő satuba fogta, szorította,
Majd hátba veregette Ócsait,
Aki megnyekkent és csuklani kezdett.

Ott volt a parfümfelhős forgatagban
Győző, az étteremtulajdonos.
„Mért nem ehettek nálad osztrigát?”
Faggatta, picit affektálva, Rádler.
„Kérlek szépen, passzé az osztriga.”
Győzőnek nagyon mosolygott a hangja.
„Osztriga nincsen a koncepciónkban.”
„Pedig....” „Mit képzelsz? Messze van Le Havre.”
És ott volt Fehérvári Krisztián,
A híres, meleg díszlettervező.
„Meg a 15 fős heteró sleppje”,
Nyugtázta Győző, lapidárisan.
„Itt jön Krisztike, meg a többi jó arc.”
„S ki ez a befurakodott vakond?...”
„Ja, ez? Regós, a pornópápa.” „Három
Üzlete nyílt, pornográf műszerekkel;
És komoly pornócsatornája is van,
És filmeket forgat nagy kvalitással.”
„És itt: kicsit vonal alatti ember;
Élelmes, bár mamlasz ábrázatú.”
„Be van löve, napnál világosabb.”
„Ja, celeb-drog, jó öreg kokain.”
„Mr. Porn, hogy vagy?” „Hogy én? Remekül.”
Bár nem keltette kommunikatív
Ember benyomását, de körbeállták.
„Császár főnök, mi az újabb nyalánkság?”,
Cukkolta Győző, koktéllal kezében.
„Nincs meghirdetett műsor, ez a szép,
Hogy mindig ugyanúgy és ugyanaz jó.”
„Pornópróféta, csatlakozhatunk?”,
Sorol be melléjük Max. „Hé, Regós!
Pornópap, oltárodra mi kerül?
Kinek az ánuszába döfesz ma dildót?”
„Pornópróféta, áruld el a titkod!”
„Csak ennyi: **first you know how; then you know when.**”

Ott volt Edina, Novák felesége,
És nem volt ott Novák. „Ez lehetőség.
Facér nő, két gyerekkel, és csinos.”
„Jól vagy, Edina?” „Egész tűrhetően.”

„A lányok?” „Pistával.” Vagyis Nováknál.
„Olyan licsi-ízű ez a fehérbor.”
Nagyon közel simul a férfihöz.
„Ez már az intimzóna feltörése”,
Gondolta Mátrai, de mégse hátrált.
„Most negyven napig nem iszom.” „Komoly?”
„Találkoztatok...?” „Nem belém, hanem
A biztonságba volt szerelmes, érted?”
„De akkora volt ez a szerelem!”
„Akkor is vannak konzekvenciák:
Például az, hogy vele soha többé.”
Mátrai szemébe nézett, figyelte:
„Mit szólsz, Ágoston? Káosz van.” „Gödör van.
Kész, a befektetői bizalom
Megrendült”, szomorkodott Mátrai.
Nézte Edinát, szeplőit smaragdzöld
Szeme alján. Majd a falatnyi szoknyát,
Lebarnult lábát, s a túsarkú szandált:
Hogyan tárul szét két szép lábfeje
Mátrai felé nyíló V-alakba,
S hogy zárnak össze a sarkak: ez immár
A fogadókészség finom jele.
„De nincs ebben a nőben spiritusz”,
Gondolta közben. „Többé nem fogok
Flörtölni egy barát exével... Elvi kérdés.
Módosultak az elveim, igaz.
A házi boldogság nagyasszonya!
Úgy sajnálom, hogy a Max-féle parti
Közönsége lett Edina szemében
Magas társaság. Jobbat érdemelne.
Értelmes nő, képzett, jóhiszemű.
Elképesztően szép feneke van. Sőt,
Egy jó nő nincs itt Edinán kívül.
Mindene stimmel. És mégsem akarnám”,
Gondolta Mátrai. Edina rászólt:
„Valami baj van, hm? Mióta vagy te
Ilyen nyűgös?”, rángatta Edina.
Elsodorták mellőle, túrta, hagyta.
„Delfin nem jött el: meglepő avagy sem?
Max neki dolgozott fél éve még.”

Fölhangzott az üdvrivalgás közepéről:
„Most mindenkinek rajtad a szeme.”
„Negyvenöt év!” Max elfújta a gyertyát.
S fönnhangon azon morfondírozott,
Kit hívott meg, ki jött el és ki nem,
S ki jött meghívó nélkül (tetemes szám).

Ott volt egy zenész. A politizáló
Popsztár. „Amióta politizál,
Azóta nyilván ércesebben énekel.”
„Ő Egon. Nos, ő a magyar
Popzene fölösleges embere”,
Mondotta Győző, elnéző mosollyal.
„Barátkozik egy gallon whiskyvel.”
„Hallottál tőle, mondd, valaha bármit?”
„Nem. Popzenére nem adok ki pénzt.”
És Max bemutatta egymásnak őket,
S Egon, mint mondta, puhának találta
A kézfogását. Ő megint kezét
Adott naivan, mire a zenész
– „Nem tudod, milyen Egon?” – karate-
Mozdulatot tett viszonzásul. „Ejnye.”
Érezte, hogy tévedésből van itt.
„Miért, hogy mindig kriminális
A partik mérlege ezen a nyáron?
S ha még sincsenek: ólmos szomorúság.
Inkább eljárak, s bírálok a termést”,
Töpreng, majomszigeten, Mátrai.
Egy-két szendvics. Nem volt étvágya semmi.
„Szemezgetni a tányérjukról? Ó, nem.
Az állófogadás is műfajom,
Színpompás smörgősbordok, hogyne, kérem;
De csak organizálni, élni nem.
Nem enni: kommunikálni megyünk,
Föllelni értékes klienseinket.
Hogy, állva enni? Akár a lovak?
Ahhoz kényelmes öregúr vagyok.”
És inni sem iszik, továbbra sem.
A módszeres egészségrombolás nem
Az ő terepe, sose volt az, ellenálló.

*Jött, és azt mondta, somolyogva, Donner:
„Burány Dezső, a Blanka új barátja,
Burány, a te kövér képű utódod
Kategorián fölül kocsit
Enged meg minden két évben magának.”
„Engedje csak meg.” „Sztárfestő, naná.
Szereti piros luxuslimuzinját,
Szereti, mint a pink felsőt a szőkék.”
Mátrai szájszélébe harapott.
Nem féltékeny Burányra, de azért fáj.
Valóban már csak e fullánk hiányzott.*

*Jött Rádler, jött, s mint soha azelőtt,
Egymást megcsókolták és megölelték
(Talán a túl hirtelen lendület
Múve volt). „Ember, húzod az időt,
Mert nem vár otthon senki, mi?” „Ha, tessék?”
Erre aztán fölkapta a fejét;
Ezt ismeri, ez kétségkívül a
Párban élők egészséges fölénye
A magánossal szemben. Gyakorolta
Ő is, ha épp nem lakott egyedül.
„Negyvenegy-néhány évvel, nőtlenül?
Polgár számára illegitim élet.”
„Kösz.” Visszaadta egykedvű vigyorral
Rádlernek a kékkúti kulcsokat;
És levonta a konzekvenciákat.
„A társaséletből elég a munkám.
Fáraszt a csoportos foglalkozás,
A sztárocskákat számláló agyammal
Felüdülést itt nem találhatok.
Az ám. Bődületes ostobaság volt
Eljönni ide. Nohát soha többé.
Az agyonjátszott verklit úgy utálom.
Az atelier-titkok rég világos
Tények.” Flottul, folyékonyan
Olvas a kincses életükben, unja;
Hogy Edina kivel is távozott,
Melyik „bikával”, nem jegyezte meg.*

És most itt ül hétfőn az irodában,
Föláll, nesztelenül kinyitja
A titkárságra nyíló ajtaját,
Hallgatja, hogy mi folyik odakint,
Majd visszahúzódik. Egy óra múlva
Az ajtóban áll tétovázva Tekla;
A parkettán nyikorog a cipője.
Aprót köhint, nem néz föl Mátrai,
Csak nagysokára: „Halljam, mit szeretne?”
„Elnézést, uram. Este érkezik
A delegációnk a klímacsúcsról...”
Ott is mi volt, gondolja, semmi: „Csúcsunk
Minden várakozást mélyen alulmúlt.
Tudom, Tekla, mert én megyek ki értük.”
(Skultéti Koppenhágát szidta éjjel:
„Már mind beismerik a csúcs kudarcát.
Kész tény, a károsanyag-kibocsátás
Csökkentés, ilyen célszámmal, kevés lesz
Önmagában. A Déli Félteke
Támogatást vár a növekedéshez,
S a jegyzékből hiányzik bármi távlat.”
Hallgatta Mátrai, közben evett,
A fenébe kívánva az egészséget.
„Mozgássérültünk is van.” „Lesz tolószék,
Intézkedtem”, suttogta Mátrai.
„Új, egymást kizáró érdekcsoportok!
Új gazdaság, új szuverenitások,
Új erkölcs... Vajúdik az új világrend”,
Nyilatkozta Skultéti, egyenesben.)

Ül a Külügyben két hét múlva is
A munkaidő végén Mátrai.
Csörög a mobilja. Vizsgálja a
Kijelzőt. „Dorka. Nem lehet igaz,
Meváltás a javából! Azt hiszem”,
Gondolja Mátrai, és szinte szédül.
„Na mégis, mi az? Fedd föl vágyaid.”
„Itt vagyok Pesten.” „Jé! Alig vagy itt.
Hú. Gratulálok, Dorka. Mindenedhez.”
„Volt egy aprócska könyöksérülésem.”

„Tudom”, habogja alázatosan
A gyorsan fölhevülő Mátrai.
„Régesrég kiheverted.” „Te, figyelj.
Arra gondoltam, menjünk moziba.”
„Menjünk.” Kényelmesen ráfekszik e
Tolóhullámra, s boldog Mátrai:
Úgy dönt, meglovagolja a dagályt.
„Mi a film?” „Valami jófajta kommersz,
Csak véres legyen.” „Ízlésed a régi.”
Egy kilencvenes évekbeli pláza,
A kissé megkopott Westend. Szökőkút,
Ide beszéltek meg a randevút.
Szemben jön Dorka. És lenyűgözően
Új, ropogósan új. Már nem gyerek.
És Kleopátra-frizurája van,
A homlokába hullik egy vadóc fürt,
És láttára elgyöngül Mátrai:
„Csokolom!” „Mindjárt kezdődik, siessünk”,
Ragadja meg a vállát, húzza Dorka.
Egy katasztrófafilm. Végigreped
A földkéreg Los Angeles alatt.
Vulkánkitörés, nyomában szökőár.
A hősök az utolsó pillanatban
Mindig megmenekülnek. „Úgy van, úgy van!”
Skandalja Mátrai. Faggatja Dorka:
„Milyen?” „Nagyon gyér.” „Hát, nekem se tetszett.”
Mikor kigyulladnak a fények a
Nézőtéren, Karányi vigyorog rá.
„Egy fickó, aki majdhogynem Karányi.
Pontosabban egy Karányi-hasonmás.
Mert Karányi halott. Tényleg halott.”
Idősebb, őszebb, durvább ez a férfi.
Tesz egy lépést feléje Mátrai.
„De miért vigyorog az én szemembe
Ez a valaki, e majdnem-Karányi?
Ki volt ez? Azt már sohasem tudom meg.”
Homálylik arca az oszló tömegben.

És mozi után salátázni mennek;
És a hely, amit Dorka javasol,

Egy brit bár a forgóajtó fölött.
A sürgölődő Váci útra látni.
És Dorka dülleszt, Dorka domborít:
Ha témát vált, hirtelen mozdulattal
És ellenállhatatlanul dobálja
A vadóc fürtjét, homlokát simítva
Érzéken, rendkívül ritmikusan.
Hallotta, látta, tudja, Hegyi Dorka
A US Openen, Flushing Meadows-ban
Három nagy szettben búcsúztatta szerb
Riválisát, és elegáns tenisszel,
Sőt: meccslabdát háritva nyert
(„Mindig jó meccset nyerni, főleg így,
Hogy Radicsnak már meccslabdája is volt”);
Jött a második helyen kiemelt
Orosz versenyző, s csúcspontként az angol:
„Hutchinson, aki mint a gumifal,
Mert róla minden labda visszapattan.”
„De most megálljt parancsoltál neki.”
Simán a negyeddöntőbe jutott
A US Openen, Flushing Meadows-ban.
„Örömdben eldobtad az ütődöt.”
„Emlékszem, földobtam a levegőbe.”
„Ez volt a te nagy-nagy menetelésed.”
A döntőbe jutást még kicsikarta,
Végül megállította egy orosz nő:
A címvédővel került össze, és passz.
(Mátrainak eszébe jut a hőskor,
Amikor először játszottak a
Római Teniszakadémián,
S brillírozott a szétszórt és vadóc lány –
Így nevezték Dorkát Római-szerte.
A sok ravasz ejtést is befutotta,
És finomodtak vad fonákjai.
Most múlt két éve, hogy ismerik egymást.
Labdája pattant, átforrósodott
Inas és kidolgozott vádlíja
Alatt a pálya. Felőtt a vadóc lány.)

„Mit iszol, édes?” „Egy narancslevet.”
 „Én latte macchiátót.” „Én is, én is!”
 A pincér fordul. „Képzeld, édesem,
 Van egy barátnóm, aki hazudik.
 A Györgyi.” „Györgyi, ismerem?” „Dehogya.
 Kölcsönkér, sokat, néha milliókat,
 Aztán jelenti, hogy meghalt az anyja,
 Nagyanyja, apja, bátyja, nénikéje,
 Szóval ne is reméljen senki semmit
 A közeljövőben.” „S ha följelentik?”
 „Elismervény, az soha, soha nincs.”
 „Szóval a kölcsönző magára vessen...
 Te adtál neki pénzt?” „Én? Soha semmit.
 Jó, egyszer egy húszast.” „Na és?” „Megadta.”
 „Neee.” Mátrai kezd kanos lenni, eljár
 A keze, siklik Dorka kézfején,
 Csupasz válláig. „Hess.” Lecsapja Dorka.
 „Mesélj, Ágoston.” „Inkább te, magadról.
 Mindent tudok...” De nem tud, persze, mindent.
 „Képzeld...” Dorkának be sem áll a szája,
 Hogy így a Grand Slam, úgy a Grand Slam. Kortyol
 A kávéból, s a kanalát lenyalja
 Izgékony nyelvecskével. Mátrai
 Sohasem tudta leszoktatni erről:
 „Bűn volna szabályozni: nyalja csak le,
 Ha jól áll (olyan mindegy, hogy nem illik).”

Dorkának most „erős pozíciója” van.
 Budapesten keresve sem találni
 Szebb, fölkapottabb címlaplányt a nyáron
 Az életmódmagazinok, divat-
 Lapok és kurrens női fórumok
 Címoldalán, kosztümben, kurta sortban,
 Estélyiben vagy feszes miniben.
 „Elmondom, komplexusok nélkül élni
 Egyszerűen csodálatos!”, dicsekszik
 Sikerével egy fitnessszemle lapján.
 „Tény, megkomolyodott, joggal reméltem.
 A sajtó sulykolja: Dorkát Akárki
 Öltözteti. De ki vetkőzteti?”

Dorka szélesen elmosolyodik,
Kavargatva a friss tejszínhabot.
„Egy jó dolog történt, figyelsz? Megosztom.
Van egy fiú, ő is teniszezik.
Szelíd, figyelmes.” „Hé, megállapodsz?”
„Múlt szombaton megkérte a kezem.”
Mátrai megint kopár földre lépett.
Sem számonkérés, sem nosztalgia.
„Azt hittem, drága Dorka, évekig,
Hogy odateszlek, ahová akarlak.”
Nem, Mátrai számára nincs dagály.
Úgy tesz, minthogyha SMS-t fogadna.
Puszt nyom Dorka arcára, fizet.
Megállapítja csöndben, mosolyogva:
A mai adogatásaival
Fél pontot sem szerzett ettől a nőtől.

Vasárnap kirándulni megy Novákkal,
S a két kislánnyal, Makkosmáriára.
Arról most, ésszerű megfontolásból,
Hallgat, hogy találkoztak Edinával:
Fél, nem mondhatna túl jó híreket.
Barát. Fontos, hogy újra közelebb
Kerüljenek egymáshoz. „Alapember”,
Döbrent rá fogmosás közben. Ma meg,
Ötösben vidáman haladnak az
Erdő mélyén. „Vajon ki adta ki
Az építési engedélyt, melyik potentát?”,
Firtatja minden villánál Novák.
„Ki az a korrupst?...” Lili és Lizi,
A titokzatos, egyiptetűjű ikrek
Követik őket. Tarka Csacsirét.
Egy őz dugja ki a fejét az útra.
A társaságot nézi, visszabújjik.
A tölgyes útvesztője. Buja cserjés.
A kegytemplomnál megtorpan Novák,
Mert észrevette, Lili vakarózik.
Gyorsan lányához fordul: „Lili, vizketsz?”
Lehajol hozzá, oldja a ruháit,
A kurta szoknyácskát sodorja föl.

Aztán nagyot néz. Megmerevedik.
„Kullancsot szedtél össze, drágaságom”,
Mondja sápadtan. „Hol van?” „Itt, a lábán”,
Mondja Mátrainak. „Nézzük Lizit.”
A másik lány érintetlen maradt:
Lizi semmit se szól, minthogyha sértve
Érezné most magát: méltánytalanság,
Családi aszimmetria. „Apu!” „Milyen
Ruhát adtál rá? Az erdőbe, szoknyát?”,
Korholja halkan Mátrai Novákot.
Lili suttog: „Ha csak egyszer, egyetlenegyszer
Oda tudnál figyelni! Sose bírsz,
Apu.” Mátrai csöndben félrenéz.
„Zsírral kell kenni?”, kérdezi Novák.
„Viccelsz? A zsírtól fuldokolni kezd,
Fertőzött nyálat köpdös szerteszt”,
Súgja Novák fülébe Mátrai.
„Ennyit se tudsz?” „Na, siessünk, siessünk.”

Hazafelé, már pánikhangulatban,
A Szent János-kórházat útba ejtik,
Kálmán van ügyeletben, furcsa lesz
Őt látni a munkahelyén. „Sziasztok.”
„Időben fedeztük föl, hála Isten.”
„Hány évesek?” „Hat.” „Hogy hívnak?” „Lili.”
„Védőoltást kapott?” Nagy csönd. „Tehát nem”,
Dörmögi Donner. Kíméletesen
Hidrogénperoxiddal keni be
Lili lábszárát. Főlényes mosollyal
Emeli speciális csipeszt,
A szájszervénél fogva megragadja
Az állatot; a kislány feszülten figyel
– „Semmi pánik!” –, s az óramutató
Járásával ellentétes irányban
Kiforgatja a kullancsot a bőrből,
S közben a komoly, halk Lilit dicséri,
Aki ma példásan fegyelmezett.
Erős gesztussal távolítja el
A vérszívót, halkan és szakszerűen.
„Ott várt a kis huncut, parányi vámpír

Egy árnyékos levél sötét fonákján;
Onnan vetődött rád ez a kis ádáz,
Apró sebet rágott a bőrödön”,
Simítja Donner Lili homlokát.
„Ravasz. Hol ér fut a bőröd alatt,
Vért szív belőled, és hat óra múlva
Öklendi vissza, picit bacilussal
Keverve. Kint a feje...” „Hála Isten.”
„És mit szól majd az anyjuk?” „Edina?
Hogy jól kirándultunk, alaposat.”
„Tudhattad, Pista, hogy kullancsveszély van.
Megnézzük, hogy Lyme-kóros volt-e.” „Kérlek.”
A lányokat csodálja Mátrai:
E hányódások közben oly nyugodtak.
Arra gondol, hogy a gyerek, a Gyermek:
„Talán... nekem kimarad egy az egyben.
Az anyját sehol, soha nem lelem.
Pedig akartam, ágyékom is ép,
E képességre szomorú bizonyosság
Evelin méhe, közös életünkben.”
Fürkészi Donner, s megsimítja vállát:
„Hé, rosszkedvű vagy.” „Szemet szúr szerinted?”
„Egy kicsit.” Donner az eltávolított
Kullancsot beteszi egy fiolába,
A csípés helyét, a nevet fölírja.
„Eredmény pár hét múlva várható,
A labortól függ. De megbízhatóak.”
Novák idegesen telefonál,
Majd egyszer csak elkezd nagyon remegni,
S jól eltartja a fülétől a kagylót.
Arcából kiszalad a vér. „Mi van?”,
Faggatja Mátrai. Novák vacog:
„Edina tombol, hallva, hogy mi történt.”
„Nézd, nekem is föltűnt, hogy semmiféle
Elővigyázat, Pista...” „Jaj nekem”,
Nyomkodja a halántékát Novák.

S: nyugtázza lanyhulását Mátrai.
Mindig hajsoltan egyre csak rohan.
Sosem szokta teljesen kipihenni

Magát. Pihenni szinte képtelen.
Így megy húsz éve. Van némi rutinja.
„Ne teregezz ki semmit, csak tagadj,
Sohase árulkodj saját magadról –”
Van benne némi színész. Úgy találja,
Hogy – némi család árán – társaságban
Remekül tudja leplezni a gondot
Készségesebb barátai előtt;
De ez a képessége megfakult.
„Sokáig el lehet így húzni, épen”,
Gondolja Mátrai. „A keretek
Szilárdak még. Tartalmuk elfolyóban.
A korral jár vajon? Talán, ja.” Lassan
Csúszik szét. Képtelen beosztani
Szabadnapját. Szétszóródott a mag,
Összecsukódott egy szelence, és ő
Kívül maradt. Hirtelen halkul el
A háttérben a lényeg zümmögése;
S a rögzítőjén ezer üzenet.
„Átrepülési engedélyt kapott a...”
„Azt kérdezi a Rendezvényi Osztály:
A diszkontraktárból hozunk ajándék
Töményeket, te mire szavazol?”
Üzenet halmozódik üzenetre.
„Hívjon, kérem, apró probléma van
A formanyomtatvánnyal”, mondja Tekla.
„Ágoston, megteszi, hogy visszaszól?
Elveszett a román vendég csomagja.
A vendég iszonyúan ideges.”
Ágoston nem teszi meg, sajnós, sajnós.
„Kalandozol, száz százalékos ember?”
„A kiutazók repülőjegyét
Módosítanunk kell nyolcraól kilencre.
Ha estig nem jelentkezel, gonosz vagy.”
„Bűntudatkeltés, lelki furdalás-
Keltés, na ehhez tényleg értetek”,
Mormolja félsötétben Mátrai.

És csütörtökön, egész kora reggel
A bordázott betonrampán lemegy

A házikikötőbe. Itt a bácsi,
Aki kenut, kielboatot kölcsönöz.
Kötés van a szemén. „Hé, csónakos,
Mi történt magával?” A bácsi fölneéz.
„Üvegszilánk”, suttogja. „Gyógyulóban.
A szél fújta bele.” „Komoly?” „Komoly.”
„Nagyon sajnálom. Egyik pillanatról
A másikra?” „Előfordul, uram”,
Mondja a hajók őre. Mátrai
A motorcsónakra mutat, amellyel
Múlt ősszel megtett pár utat. S ma úgy dönt,
Meglovasítja ezt a csónakot,
Vagy kölcsönveszi, aztán legalábbis
Túlfut a megszokott felségvizen,
A megengedett sebességhatáron,
Mégpedig egy munkanap reggelén;
Kecses szárnyashajókat riogat,
Szabályt, korlátot nem ismerve, portyáz,
Amire mindig vágyott, évek óta.
Beindítja a csónakot, fölujjong.
Befutja majd' egy órás víziútját,
Le délre. Hatalmas Nap cserzi arcát.
Motorcsónakkal száguld Csepelig,
Majd vissza egész a Batthyány térig.
Elhatározta, visszavonhatatlan:
A vízirendőrség ha követi,
Nem él majd semmilyen extra jogával,
Meadja magát, nem fog menekülni.
De nem tartóztatják föl itt sem, ott sem.
Kiköt az autóút alatt. Triumfál,
Hogy mindezt gikszerek nélkül megúsza.

És vizesen sétál föl a Külügybe.
A bejáraton átsietve, nedves
Pöttyöket hagy az átrium kövén.
„Ez is legjobbkor!...” A szembejövő
Kovács szemébe vigyorog a lépcsőn:
„Mi hír Husszeinről?” „Az a gázoló
Jordán követ? Ja, tegnap utazott el,
Én rendeltem kíséretet. Előtte

Benézett hozzám. Megöleltük egymást –
Szégyelltem, hiszen gyilkos végül is.
S hogy arab... fokozottan kínos ügy.”
„Emlékeztetek, nem volt tettenérés.”
„Nekem, de egyedül csakis nekem
Bevallotta, hogy ő volt a hibás,
Igenis ő, de nem veszi magára.
Beszélt Skultétivel, hogy ő nem, ő nem!”
„Őneki letagadta?... S a miniszter
Elhitte?” „Így igaz.” „Bevette?” „Így van.”
„Hazudsz, ez nem igaz. Hé, baleset volt.
Kovács, te elképesztően gonosz vagy”,
Sziszegi Mátrai. Siet a lépcsőn.
„Ha csak pózol, hát annál rosszabb”, fűzi
Hozzá, már gondolatban. Ott áll
A rakparton, a csónakja előtt.
„Kovács harmincéves. Ő nem puhány,
Mint Novák, az az éretlen kölyök!
Ő aztán nem. De folyékony gerinc.
Micsoda intrikus! Egy kavarógép!”
Borjúbőr aktatáskáját ledobja
A deszkára, fölberreg a motor,
És észak az égtáj hazafelé.